

מסורת הש"ס

(א) גי' יעב"ך והמגן,
פסחים ק: מעמיד ב'
מגילה כז: יצומה דג'
א קודה לו: פסחים ז: קוט:
מגילה כז: (מגילה ז:),
(ד) מעמיד פה: ד"ק קוט:
(ה) לעיל ב"ג, (ו) וקוט:
שפוטע אכריז כ"כ אה"ש,
זו"ע ע"ה (מס' פסחים ז':
ד"ה י"ט), אכל במגומת
שלמינו ליחא חסא אלף ק'
מילתא פה מ' יום ע"ש.
ר"ש: (ו) וקוט' מגומת
יחמוס' ד"ה ע' בן ארבעים,
(י) זבכות
(כ) בנמחצות קמח ע"ה

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אמר אבינו וכו'
שניים שהעביר שניה
שהיה: (ב) תוס' ד"ה (גדף
סב ע"ג) הא יכול וכו' לישא
מטומאה לאורייתא וכו':
(ג) בא"ד דכיון דבאינו יכול
ללאת וכו' נמי דיכול ללאת
ע"י הדמק:

הגהות מהר"ב
רנשבורג

א תוד"ה (צדק סב ע"צ) הא
יכול וכו' ואם לאו דיכול לזאת
אפי' ע"י הדחק טמאה טומאה
דאורייתא וכו' כנ"ל לענ"ד ועי'
מהרש"א והיא היא:

לעזי רש"י

אישטרייליי"ר
[אישטינדייליי"ר].
לפשוט.
פריצונ"ש. צמרמורת.

מוסף רש"י

תור עבר (תענית ב' בילה)
(יח) תעניתמקור וקנה תענית
(תענית ב') **האדור**
חברא, דבר הנה תענית הלל
(תענית ב') אם תרץ ממע
דבר שיהיה הירושלמי וכן
לומר תענית שמתמנה (תענית)
כגון תעניתה לזכרון אברהם
כגון ששולחן תענית אברהם
החמה לכן וכן חובבי
לילה. תעניתה מקום פתח
מדיבר, ואומר כן או לא
(דברים פסוק ב') **יעבור**
האדור, קדמו לך
לענין (סוכה ל' ובענין
פסוק א' תעניתה ב')
יעבור מלכס לפניהם
יקדים לךך בשרה של (פסוק)
כל אשר בשלל את
והס' קענ' ג' פתחם ודקס
בשעת וסתר ונאמלס תענית
והס' שעתה וליה לומר
ועתה וליה לומר
לומר תענית (ענין ב')

אם הקפיד עליו אין. והא דקתני אף:
באורא. שאפילו אמש לא טעם כלום
אלכ כשאר צ"ל: לאווקי דקדס. קודם
ואכיל דלא היו רוק תפל לפי שהשיגה
והאכל ממנתו ומעביר את כחו:
הפס. דקתני ניעור כל הלילה הרי
אל רוק תפל לא לניעור ממנא אלא
מתנמנם דודאי שינה של לילה בעינן
ושינת היום אע"ג דישן לאו תפל הוא
הואיל וטעם כלום שהטועם שחרית
נהנה כל היום כולו: השדים ושהם
פירקו. הדבור מעביר כח הרוק:
אף שלם שעות. שהוא עשוי לדבר
שלם שעות: לימא. מתני' לדעי
לעיסה כדי שהוא רוק מעורב בגריסין
מסייע ליה לריש לקיש: עובר.
קודם. שהמלח מעביר כח הגריסין:
ויעבור אם הכושי. קדם לפניו:
שהמיולו. שהסריחו: הני מי רגלים
יילד או דוקן. של זקן מעלו טפי:
מכוסין. מעלו טפי: כימות החמה.
מעלו טפי: דעי רבי ירמיה האף
שלם פעמים דקתני אמטוי ואמטוי
חד. הולכה והובאה חשיב חד או
למלא אמטוי חשיב חד ואמטוי חד
דהו לכו חרי: שניים לראשונים.
נמר ובורית וקמוניא ואשגל לרוק
תפל ומי גריסין ומי רגלים: שני
חדא שניים עלו לו. אותם שהעביר
בשנייה עלו לו: ראשונים לא עלו
לו. ובי הדר מעביר נמר ובורית
וקמוניא ואשגל זימנא אחריתי בחר
רוק וגריסין ומי רגלים נמצא עוברין
עליו כסדרן: וסניא אידיק כו'. וקשיין
אהדי: אמר אביי הא והא פניא
לכו שניים. שהעביר (א) שניים שהיה
לו להעביר ראשון עלו לו וראשונים
העביר ראשון לא עלו לו דהכי
שפיר דמי הדר מנרישן לעבוריניה
בחר שניים היו ליה כסדרן: ומאי
ראשונים. דקתני בחדק ברייתא עלו
לו: ראשונים לכסדרן. שהיה לו
להעביר תחלה שהוא העביר לבסוף
דהו לכו הק ראשונים לכסדרן שניים
להעברתן: ברתנא' מפסקת.
(ב) תפסורא ליי"ר מעי. פי רבס.
נגד טעורה: שפולי געיה. בית הרסם:
ושופעת. בגמרא פריך מאי קאמר:
למרמרות. פריטוט"ש: אוהוין אוסא:
בקר למודה להיות בכל עת שהיא
רואה: דיה שעתה. בכל להיות שמתאה
ע"י וסמות אלו: כיורא בן. מפרש
בגמרא [ע"פ] גב' כוסתוס דיומי. כגון
מט"ל לט"ו: הא קא שפעת ואולא. והיכן
הוא הוסת הואיל וכל ימינה רואה:
בשופעת

פַּעֲמִים הָרִי זֶה וְסֵת: גַּמְלָה
וְסֵת דִּיה שְׁעָתָה הֵתָם בּוֹסֵת
הֵן וְסֵתוֹת הִיתָה מִפְּהָקָת
מַעִיָּה וְשׁוֹפַעֶת שׁוֹפַעֶת הָא

מהתם ונראה לומר דברייא דהתם ק
 איירי ומעלו בני שלשה
מפסקת. פי' בקונטרס אשטריילי
 (דף נד: ד) גבי רבי שהיה
 ואין נראה אלא פירוש רוט"ר וכן "א
 לפרש שנגלוט"ר. וכולו הגי וסמות
 זימנא לא קבעה מדמ

האשה שהיא עושה פרק תשיעי נדה

מזכיר: **מזכיר קהילה**. אצל אדם
ממרחק את הרוק ומחזקתו

אם הקפיד עליו אין תפל: תנא "כל שלא סבר רב פפא קמיה דאמר לא טעם מידי מן מי קתני בערב ^במבעת דקדים ואכיל אמר ר

רבי יוחנן יאחזרו רוק
 חצות לילה ובשינה
 מילתא⁶ והתנן ישן כל
 ניעור כל הלילה הרי
 במתנמנם⁷ היכי דמי
 נים ולא נים תיר ולא
 ידע לאהדורי סברא

תנא יהשכים ושנה
ועד כמה אמר רב יהה
אשי אמר רבי אלעזר
של שלש שעות: מי גו
פול וכו': לימא מסייע
ר"ל רוק תפל צריך ש
דלמא י'הבלא דפומא

כרבי יהודה דתניא ר' רותח ועובר שיתן לח' דהאי עובר לישנא דר' בר יצחק דאמר קראא חכר ויעבור את הכס² והוא עבר לפניהם ויעבור מלכם לפניהם³

שהחמיצו: תנא יכמור
א"ר יוחנן כל שיעורי
שיעור לשיעורן דילול
דאשה מכוסים או מוג
בימות הגשמים: ח
פעמים: ^ז בעי רבי ירכ
או דלמא אמטויי ואו

העבירן שלא בסדר
לראשונים תני חדא /
לא עלו לו ותניא
לו שניים לא עלו
ואידי שניים עלו לר'
ראשונים ראשונים לכב'
מתני' יכל אשה שיי

וְהוֹשֵׁשֶׁת בְּפִי כְרִייתִי
וְשׁוֹפַעַת וּכְמִין צִמְרִי
וְכֵן כִּיּוֹצֵא בִּהְיוֹתִי
תִּנְיָנָא חֲדָא זִימְנָא

אמילתא דת"ק דאמר כדי
יס ולא שייכי כולהו מיילי דה
ד בלע"ז ואין נראה אלא כ
פסק ומוניח ידו תחת סנטה
בתפלה רוט"ר ובערוך
רי שמהקת או מעטשת ש
ליג י צין תחלת וסת לסוף

דה"פ לריש לקיש שכל הצל
צ'פון טהורה אואם לאו
צטומאה דאורייתא ואם כן
הדחק טהור והשתא מפרש

י לא לא: איזהו רוק
טעם כלום מבערב
דרבא למימר כמאן
אורתא אמר ליה רבא
ב קתני לאפוקי היבא
ה. בר בר חנה אמר

תפל כל שעבר עליו
מימרא דבשינה תליא
היום אין זה רוק תפל
זה רוק תפל התם
תתנמנם אמר רב אשי
יד דקרו ליה ועני ולא
בי מדכרו ליה מדכר

דקו אין זה רוק תפל
יהי בר שילא אמר רב
יכל שיצא רוב דבורו
סין לעיסת גריסין של
יהיה לריש לקיש דאמר
הא עם כל אחד ואחד
מעלי מתניתין דלא

ה' בראשם; מי רגלים
איבעית אימא מהכא
שי אביי אמר מהכא
יורין אחימען דרך
קדומי הוא אמר ר"נ
כו מלח מאי משמע
הודה אומר מי גריסין

חימוצן שלשה ימים
בכמים בכתמים צריך
או דזקן דאיש או
ל'ים בימות החמה או
צריך לכסכם שלש
הא אמטוי ואתוי חד
וי תרתי מאי תיקו:

ת"ר הקדים שניים
גיים עלו לו ראשונים
אידך ראשונים עלו
לו אמר אביי 'אידי
ולא ראשונים ומאי
דרן ושניים להעברתן:
ז לה וסת דיה שעתה

הה ובשפולי מעיה
זורות אוחזין אותה
שקבעה לה שלשה
כל אשה שיש לה
דגופא כדקתני אלו
פי כריסה ובשפולי

בשופעת

סג.

לֹא אֶבְגְּד הוּא מִי פֶּטֶר
מֵהַל' אִסּוּרֵי צִיָּה הֵל'
לָהּ:
לֹא חָטֵא מִי שֶׁסֶּהֱלַכָה לֹו
וּלְמוֹמְרָא:
לֹא כִּי מִי שֶׁסֶּהֱלִיד וּפִיִּד
מֵהַל' מִשְׁכָּב וּמוֹשָׁב
הֵלִי':
לֹא לִי מִי שֶׁפִּיחַ הֵלִיב'
וּפִיג' מֵהַל' מִשְׁכָּב וּמוֹשָׁב
הֵלִי' סָמַח לֵאמֹר קִיָּא טוֹשָׁע
יִוִּיד סִי קִפְטָא סֵעִי יֵט':

תורה אור השלם

1. ויהי מה אָרֹץ ויאמר לו
רוץ והָרֶץ אחִימֶעַץ הָרָד
הִכְבֵּר ויעֲבֹר אֶת הַכּוֹשֵׁי:
שמואל ב' ח' כג

2. והוא עָבַר לִפְנֵיהֶם
וַיִּשְׁתַּחֲוּ אֶרְצָה שִׁבְעַ
פַּעֲמִים עַד גִּשְׁתּוּ עַד
אֲחִיו:
בראשית ג' ג

3. עָלָה הַפָּרִץ לִפְנֵיהֶם
וַיַּעֲבֵרוּ שַׁעַר וַיֵּצְאוּ
בּו ויעֲבֹר מִלִּפְנֵיהֶם וַיִּצְאוּ
בְּרָאשׁ: מִיָּבֵה ב' יג

תום' הרא"ש

ובמה חִימוּצָה ג' ימים.
בשבת פרק ו' עִקְבָּא מִפְּרִשׁ
בגמרא מ' יום ובמי רגלים
דהכא אִיירי דקֹתְנִי הֵתֵם ר'
יהודה אומר כִּדִּי לְהַעֲבִיר
אֶת הַתֵּתִם (וִי"ל) דְּכֹאן פ'
דפחות מג' ימים לא מהני
והתם [אמר] דטפי ממ' יום
לא מהני. וי"מ דלא דאמר
התם בן מ' יום היינו של
תינוק בן מ' יום והא

דמיבעיא ליה הכא דילד או
זקן ו"ל דה"ק דילד או אפי'
זקן. וקצת תימה דלא
מייטי בשמעתין ההיא
דשבת: דילד או זקן. כולה
שמעתין מוכחא דמי רגלים
דמתניתין מי רגלים ממש
ולא עשב שכן שמו ומי
רגלים דפיטום הקטרת ומי
רגלים דחכא שוין כדמוכח
בפ' ג' חטאת דפרין ואל
שוני לאשרירו ממניני וז

הכתם ותנן אין מכניסין
גלים למקדש ודלא אדברי
המפרשים שהוא עשב
ששמו מי רגלים ובשביל
ששמו מכוער אין מכניסין
אותו למקדש: **ותניא** אידך
ראשונים עלו לו שניים
עלו לו. וקשה להיכנס
אבריתא וגם פ' אבריתא
תנינא לא ידע: **מפסק.**
פרש"י אשטורלייה. אדם

שפושט אבריו. ובפ' אם לא הביא גבי פיהק ומת פ' פלייר אדם הפותח פיו. וכן נראה מהא דאמרין בברכות גבי ר' כשהיה מפקח היה מניח ידו על סנטרו. ובערוך פ' קול היצא מן הגרון מתוך שאכל מאכל ככו. ונראה דלא איירי בקביעות וחסד גליה ופיהוק דחידא וזימנא אלא כמה פעמים יחדא על עושה

כן בשעת ווסתה דבחד
פיהוק וחד עיטוש לא
שייך תחלה וסוף וכל אלו
וסתות דגופה אין להם זמן
קבוע:

לימים